

אז דלמא ביון דלא חזי ליהויריב ידעיה קאי. ויכול להציב אשם מיד ולתבע לפני יהויריב להמכר אע"פ שהספק נמון לידעיה דקדמי בפירוקו נמון את הכסף ליהויריב והאשם לידעיה יאל: **למאי** נ"מ לגזול חמין ועבר עריו הפסח. מימה אמאי לא פשיט ליה מדעיה דלמך לעיל גזל הגר שאין בו שום פירוט לכל אחד ואחד לא יאל אלמא מקבלי ממונת הוא או דאי יורשין הוא אמאי לא יאל מאי דשקן להון אהוון יבן ליהון ונראה דמדמ מנהון גרסינן רבה: **בבבב** ופרט ובבב וברית מלאה. הך שמעתא מפורש פסק הרוע (חולין דף קלג:). **וגזר** הגר. מימה אמאי חשיב גזל הגר מעשרה גבולין דכי היכי דלמך רבא החזירו גלילה ולחלון לא יאל דאשם קרייה רחמנא ה"נ אש החזירו גבולין לא יאל דנין אשם: **ככככ** מכפר מחצה. מכאן נראה דכהן אין יכול למחול כיון דהוי כפרה:

קמא א מ"י מהלכות משעה קצנט הלכה טו: **קב** ב מ"י פ"ח מהל' גזילה הלכה טו קמג ע"ן עג: **קכא** ד מ"י שם פ"ח א: **קכב** ד מ"י פ"ו מהל' גזילה הלכה טו קמג ע"ן ע"ב: **קכג** ה מ"י שם הלכה י: **קכד** ד מ"י פ"א מהל' גזילה הלכה טו: **קכה** ח מ"י שם הלכה י: **קכז** ז מ"י שם הלכה י: **קכח** ב מ"י שם הלכה טו: **קכט** ל מ"י שם הלכה טו: **קל** ח מ"י שם הלכה טו: **קלא** ח מ"י שם הלכה טו: **קלב** ח מ"י שם הלכה טו: **קלג** ח מ"י שם הלכה טו: **קלד** ח מ"י שם הלכה טו:

אין חולקים מנחות כנגד וקרנן כנגד קרבן מלכל בני אהרן מהיה אש כחמין ויקרא [ז] נפקא לן בקדושין [דף עג.] ובמנחות פרק אלו מנחות [דף עג.] וירשין. הגר הן או מקבלי מתנות גבזה הן: היינו האי דירסי. ירושה זאת נפלה להן והרי היא לפיכך שאילו היה הגר קיים היה זה אומר לו הרי שלך לפניך: רב זעירי בעי לה הכי אפילו אש סמאי לומר מקבלי מתנות הוה הא לא מציעא לן דהא מהנה יביע לפי רחמנא. והרי הן לפנין: **כגו** שפולו לו. לכהן. קנו. יתומים שקנו בהמות: **כח** נפסיס הכי. כלומר נפלו לכן בהמות צירוסה עד שלא חלקו: **כט** הולק. לקח עשרה טלחים שלא תעשרו מן השוק: **כפ** עטור. ובמסכת בכורות [ט] מפסיק טעמא: **כק** פורט וולל לכל קדשי בני ישראל לך נמוסיס למשה כלל וזה יהיה לך מקדש הקדשים מן האש פרט כל מתנה פני עממה וכל מרומת קדשים חזר וכלל והלך כמי צרית מלח עולם הוא וגו' בסוף הפרשה (במדבר יח): **קל** המקיימן לאילו קייס. כל התורה כולה שניתנה לדרוש בכלל ופרט וכלל ופאילו קייס כל הקדשות שניתנה בהן צרית מלח: **קמ** עשר במקדש. נחלל לפנים מן הקלעים: **קנ** ארבע צירוסלים. כל העיר: **קס** ועשר גבולים. עברי ארץ ישראל: **קפ** אש ודאי. חמשה הן גזילות מעילות שפחה חרופה מיר ומזרוע ומד חשיב להו: **קסו** טלוי. שא על ספק קרבן שלא נודע לו שעבר ודאי צירוס טעמא: **קסז** וחזי שלמי לצור. כבשי עזרת שנקראו שלמים דכמיס (ויקרא כג) ושני כבשים בני שנה (י) וקדשי קדשים הן דכמיס (שם) קדש יהיה לה' לכהן ולנאכלים לפנים מן הקלעים: **קסח** ולוג שמן של מזרוע. מה שנשאר בלוג מליקה לכך כהן של השמולות נחלל לכהנים דמיס

(א) ג'א זכר (ב) ג'א זכר (ג) ג'א זכר (ד) ג'א זכר (ה) ג'א זכר (ו) ג'א זכר (ז) ג'א זכר (ח) ג'א זכר (ט) ג'א זכר (י) ג'א זכר (יא) ג'א זכר (יב) ג'א זכר (יג) ג'א זכר (יד) ג'א זכר (טו) ג'א זכר (טז) ג'א זכר (יז) ג'א זכר (יח) ג'א זכר (יט) ג'א זכר (כ) ג'א זכר (כא) ג'א זכר (כב) ג'א זכר (כג) ג'א זכר (כד) ג'א זכר (כה) ג'א זכר (כו) ג'א זכר (כז) ג'א זכר (כח) ג'א זכר (כט) ג'א זכר (ל) ג'א זכר (לא) ג'א זכר (לב) ג'א זכר (לג) ג'א זכר (לד) ג'א זכר (לה) ג'א זכר (לו) ג'א זכר (לז) ג'א זכר (לח) ג'א זכר (לט) ג'א זכר (לע) ג'א זכר (לס) ג'א זכר (לסג) ג'א זכר (לסד) ג'א זכר (לסה) ג'א זכר (לסו) ג'א זכר (לסז) ג'א זכר (לסח) ג'א זכר (לסט) ג'א זכר (לסז) ג'א זכר (לסח) ג'א זכר (לסט):

הגרות הב"ח

(א) ג'א זכר (ב) ג'א זכר (ג) ג'א זכר (ד) ג'א זכר (ה) ג'א זכר (ו) ג'א זכר (ז) ג'א זכר (ח) ג'א זכר (ט) ג'א זכר (י) ג'א זכר (יא) ג'א זכר (יב) ג'א זכר (יג) ג'א זכר (יד) ג'א זכר (טו) ג'א זכר (טז) ג'א זכר (יז) ג'א זכר (יח) ג'א זכר (יט) ג'א זכר (כ) ג'א זכר (כא) ג'א זכר (כב) ג'א זכר (כג) ג'א זכר (כד) ג'א זכר (כה) ג'א זכר (כו) ג'א זכר (כז) ג'א זכר (כח) ג'א זכר (כט) ג'א זכר (ל) ג'א זכר (לא) ג'א זכר (לב) ג'א זכר (לג) ג'א זכר (לד) ג'א זכר (לה) ג'א זכר (לו) ג'א זכר (לז) ג'א זכר (לח) ג'א זכר (לט) ג'א זכר (לע) ג'א זכר (לס) ג'א זכר (לסג) ג'א זכר (לסד) ג'א זכר (לסה) ג'א זכר (לסו) ג'א זכר (לסז) ג'א זכר (לסח) ג'א זכר (לסט) ג'א זכר (לסז) ג'א זכר (לסח) ג'א זכר (לסט):

הגרות הגר"א

(א) ג'א זכר (ב) ג'א זכר (ג) ג'א זכר (ד) ג'א זכר (ה) ג'א זכר (ו) ג'א זכר (ז) ג'א זכר (ח) ג'א זכר (ט) ג'א זכר (י) ג'א זכר (יא) ג'א זכר (יב) ג'א זכר (יג) ג'א זכר (יד) ג'א זכר (טו) ג'א זכר (טז) ג'א זכר (יז) ג'א זכר (יח) ג'א זכר (יט) ג'א זכר (כ) ג'א זכר (כא) ג'א זכר (כב) ג'א זכר (כג) ג'א זכר (כד) ג'א זכר (כה) ג'א זכר (כו) ג'א זכר (כז) ג'א זכר (כח) ג'א זכר (כט) ג'א זכר (ל) ג'א זכר (לא) ג'א זכר (לב) ג'א זכר (לג) ג'א זכר (לד) ג'א זכר (לה) ג'א זכר (לו) ג'א זכר (לז) ג'א זכר (לח) ג'א זכר (לט) ג'א זכר (לע) ג'א זכר (לס) ג'א זכר (לסג) ג'א זכר (לסד) ג'א זכר (לסה) ג'א זכר (לסו) ג'א זכר (לסז) ג'א זכר (לסח) ג'א זכר (לסט) ג'א זכר (לסז) ג'א זכר (לסח) ג'א זכר (לסט):

הגרות מהר"ב

(א) ג'א זכר (ב) ג'א זכר (ג) ג'א זכר (ד) ג'א זכר (ה) ג'א זכר (ו) ג'א זכר (ז) ג'א זכר (ח) ג'א זכר (ט) ג'א זכר (י) ג'א זכר (יא) ג'א זכר (יב) ג'א זכר (יג) ג'א זכר (יד) ג'א זכר (טו) ג'א זכר (טז) ג'א זכר (יז) ג'א זכר (יח) ג'א זכר (יט) ג'א זכר (כ) ג'א זכר (כא) ג'א זכר (כב) ג'א זכר (כג) ג'א זכר (כד) ג'א זכר (כה) ג'א זכר (כו) ג'א זכר (כז) ג'א זכר (כח) ג'א זכר (כט) ג'א זכר (ל) ג'א זכר (לא) ג'א זכר (לב) ג'א זכר (לג) ג'א זכר (לד) ג'א זכר (לה) ג'א זכר (לו) ג'א זכר (לז) ג'א זכר (לח) ג'א זכר (לט) ג'א זכר (לע) ג'א זכר (לס) ג'א זכר (לסג) ג'א זכר (לסד) ג'א זכר (לסה) ג'א זכר (לסו) ג'א זכר (לסז) ג'א זכר (לסח) ג'א זכר (לסט) ג'א זכר (לסז) ג'א זכר (לסח) ג'א זכר (לסט):

רנשבורג

(א) ג'א זכר (ב) ג'א זכר (ג) ג'א זכר (ד) ג'א זכר (ה) ג'א זכר (ו) ג'א זכר (ז) ג'א זכר (ח) ג'א זכר (ט) ג'א זכר (י) ג'א זכר (יא) ג'א זכר (יב) ג'א זכר (יג) ג'א זכר (יד) ג'א זכר (טו) ג'א זכר (טז) ג'א זכר (יז) ג'א זכר (יח) ג'א זכר (יט) ג'א זכר (כ) ג'א זכר (כא) ג'א זכר (כב) ג'א זכר (כג) ג'א זכר (כד) ג'א זכר (כה) ג'א זכר (כו) ג'א זכר (כז) ג'א זכר (כח) ג'א זכר (כט) ג'א זכר (ל) ג'א זכר (לא) ג'א זכר (לב) ג'א זכר (לג) ג'א זכר (לד) ג'א זכר (לה) ג'א זכר (לו) ג'א זכר (לז) ג'א זכר (לח) ג'א זכר (לט) ג'א זכר (לע) ג'א זכר (לס) ג'א זכר (לסג) ג'א זכר (לסד) ג'א זכר (לסה) ג'א זכר (לסו) ג'א זכר (לסז) ג'א זכר (לסח) ג'א זכר (לסט) ג'א זכר (לסז) ג'א זכר (לסח) ג'א זכר (לסט):

מוסף תוס'

א. להכי פריך שפיר מיכבה שפלה לפי מה שחיו משום דבריהם הלוחין הקדושים שברו לו שהוה לא יעכב בשביל שום דבר שאינו אחר מיתחו לו ידיו ויחוש כמה שארע אחריו. מוס' ממונת מן עיר דיה שאל. ב. ולהכי לא פריך מיה שפעה בעלה בעל מוס' חפוק בלא גז דאדעתא דהכי לא קדישה נפשה. כיון דהלוי נמי בדת המקדש. מוס' ממונת שס.

מוסף רש"י

בכלל ופרט. בייחא קמ' לל קדשי בני ישראל לך נמוסיס ודל מפרט כל מה שיהיה לך מקדש מן האש וגו' הקדשים מן האש וגו' (חולין קלג:) גירסת בבלי 1900. וברית מלאה. כמיס כפיה צרית מלח עולם הוא, כשם שצרת מלח איה שנתת קי לו כל משנתו (שם). כאילו מקייים כלל ופרט וכלל. שפמור. וברית מלאה. של קרבנות (שם). עשר במקדש. ימנו לס מן עור לאולגן (שם). ודכחי שלמי צבור. ככשי עזרת (שם). קדשי קדשים לאכול עזרה (שם). ולדז שמן של מצרוע. מה שנשאר

דנפלה מן האירוסין איירי דאי נראה הניסואין ודאי מקדשה נפשה כתי שמהא שואה לנעלה דמשום אחר מיתא צנלה לא מן מקסא אנפשה מלהיות שואה אלא מן האירוסין איירי דמקדושין אין לה שום טובה ודאי אשם שנקנה ממזיו שום דבר ומקלקל יעטל המקס דלדעתא דהכי לא קנה וי"ל דהתם לאו צלוקא נלוהיה מילא מיתא אלא כמו כן דעת מוכר ומוכר אקנה ליה אדעתא דהכי אכל הכא דקדושין גדידה קיימא והוא אינו מושג היאך דעמה למקדש [ז] וכן גבי מקדשי נמי צדידה קאי וכן נתן הולל גבול צדידה קאי [ו] [וע' בתוספות כמזכיר מו: ד"ה שלא:] אמר

כל המקיימן כאילו מקיים כלל ופרט וכלל וברית מלאה כל העובר עליהם כאילו עובר על כלל ופרט וכלל וברית מלאה ואלו הן עשר במקדש וד' בירושלים ועשר בגבולים: עשר במקדש המאת והמאת העוף ואשם ודאי ואשם תלוי ודכחי שלמי צבור ולוג שמן של מצרוע ומותר העומר ושתי הלחם ולחם הפנים ושירי מנחות וארבע בירושלים הבכורה והביכורים והמורם מן התודה ואיל גזיר ועורות קדשים: ועשרה בגבולין תרומה ותרומת מעשר וחלה וראשית הגז והמתנות ופדיון הבן ופדיון פטר חמור ושדה אחוזה ושדה חרמים וגזל הגר וקא קרי מיתה מתנה ש"מ למקבלי מתנות מוחצה דאי את הכסף לאנשי משמר [וכו']:

אמר אבי ש"מ כסף מחצה הוא לא מכפר הוה אמינא מהדר לירושין מ"מ אדעתא דהכי לא ייה אלא מעתה חמאת שמתו בעליה תיפוק לחולין דאדעתא דהכי לא אפרשה אמרי חמאת שמתו בעליה ה"הלכתא גמירי לה דלמיתה אולא אלא מעתה אשם שמתו בעליו לייפוק לחולין דאדעתא דהכי לא אפרשיה אשם נמי ה"הלכתא גמירי לה: כל שבחמאת מתה באשם רועה אלא מעתה יבמה שנפלה לפני מוכה שחין תיפוק בלא חליצה דאדעתא דהכי לא קדשה עצמה התם אנן סהדי דמינה

(ויקרא ז) והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לכהן הווק וגו': והמורס מאלו יגיר. זרוע צנלה וצלה ודקא וצוה ושוק וצוה ושוק של שלמים בכלל מודה הוא דמורה שלמים אקרי. והך מרמי מודה ואלו גזיר משום דמיינן להדדי חשיב להו צנלה כדלמך בשמיטת חולין פסק הרוע: **ועורוס קדשים**. עורות עולה ותטאות ואשמות אכל קדשים קלים עורותיהן לבעלים כדלמך בזבחים פסק טבול יוס (דף קג.). ומש"ה קח חשיב להו צנדי הך דבידעוסיס למעוטי דלון נחששים צנדי הך דגבולים דהני עורות לא מתייהבי להו אלא צירוסלים וצנדי הך דצמקדש לא חשיב אלא הנהו דאי נפקי חון לקלעיס מפסלי צירוסל: **ושדה אחוזה**. שהקדישה בעליה ולא אגלה ומכרה גזר כשהלוקח מחזירה ציובל מתמלקת לכהנים: **ושדה חרמים**. ישראל שהחרימו לכהנים: **וגזל הגר**. נמי קרי ליה מתנת גבולין שאם נתנו לכהן המשמר חון לירושלים יאל ואלו אשמו יעלה לירושלים להקריב: **אדעתא דהכי**. דלא מיהו ליה כפרה: **תיפוק לחולין**. ולא חילן למיתה: **באשם רועה**. עד שיומס וימכר ויפלו דמיו לקין המוצא עולה (ז) לשם ועורה לכהנים זה מדרש דרש יהודע הכהן צשקלים (פ"ו מ"ו) ובמורה (דף כג:) וכל זמן שהוא מס אין יואל לחולין לימכר לפיכך ירעה והוא מעמאון אין יכול להשמתו באשם לעולה: **דמינת** ממתמיו נחלל לכהנים. כדלמתינ מנחות (גה.) ובזבחים (מד:) לכל קרבנס דכמיס בייחא קמ' דמיס קרה לביטוי לוג שמן של מלרע דקרי קרבנס דכמיס ביה הקריב לוחס לאשם וחס לוג השמן. וכמיס בייחא קמ' דקדש קדשים חללנו לכהנים. לכל קרבנס ולכל מנחמ ולכל חטאתם ולכל אשם וגו'. עומר לא חשיב ליה צנדי שאל מנחם צבור. מפני שהיא מנחם צבור התקבלה וכלת אין קר ער לצבור (שם). ושירי מנחות. של יחוד (שם). וארבע בירושלים. הנחללים ומתמלקים לכל העיר (שם). ודביכורים. אינם נחללים אלא צירוסלים דכמיס (דברים יז) לא מוחל לאכול בעצמין וגו' ואמר מר ותומתו תך אלו הביכורים (חולין קלג.) והמורס מן התודה. חוה ושוק וד' תלות דכמיס (ויקרא ז) והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לה לכהן חוקק וגו', עומר מאלו יגיר. מורס מאלו יגיר. זרוע צנלה וצלה ודקא וצוה ושוק וצוה ושוק של שלמים בכלל מודה הוא דמורה שלמים אקרי. והך מרמי מודה ואלו גזיר משום דמיינן להדדי חשיב להו צנלה כדלמך בשמיטת חולין פסק הרוע: **ועורוס קדשים**. עורות עולה ותטאות ואשמות אכל קדשים קלים עורותיהן לבעלים כדלמך בזבחים פסק טבול יוס (דף קג.). ומש"ה קח חשיב להו צנדי הך דבידעוסיס למעוטי דלון נחששים צנדי הך דגבולים דהני עורות לא מתייהבי להו אלא צירוסלים וצנדי הך דצמקדש לא חשיב אלא הנהו דאי נפקי חון לקלעיס מפסלי צירוסל: **ושדה אחוזה**. שהקדישה בעליה ולא אגלה ומכרה גזר כשהלוקח מחזירה ציובל מתמלקת לכהנים: **ושדה חרמים**. ישראל שהחרימו לכהנים: **וגזל הגר**. נמי קרי ליה מתנת גבולין שאם נתנו לכהן המשמר חון לירושלים יאל ואלו אשמו יעלה לירושלים להקריב: **אדעתא דהכי**. דלא מיהו ליה כפרה: **תיפוק לחולין**. ולא חילן למיתה: **באשם רועה**. עד שיומס וימכר ויפלו דמיו לקין המוצא עולה (ז) לשם ועורה לכהנים זה מדרש דרש יהודע הכהן צשקלים (פ"ו מ"ו) ובמורה (דף כג:) וכל זמן שהוא מס אין יואל לחולין לימכר לפיכך ירעה והוא מעמאון אין יכול להשמתו באשם לעולה: **דמינת** ממתמיו נחלל לכהנים. כדלמתינ מנחות (גה.) ובזבחים (מד:) לכל קרבנס דכמיס בייחא קמ' דמיס קרה לביטוי לוג שמן של מלרע דקרי קרבנס דכמיס ביה הקריב לוחס לאשם וחס לוג השמן. וכמיס בייחא קמ' דקדש קדשים חללנו לכהנים. לכל קרבנס ולכל מנחמ ולכל חטאתם ולכל אשם וגו'. עומר לא חשיב ליה צנדי שאל מנחם צבור. מפני שהיא מנחם צבור התקבלה וכלת אין קר ער לצבור (שם). ושירי מנחות. של יחוד (שם). וארבע בירושלים. הנחללים ומתמלקים לכל העיר (שם). ודביכורים. אינם נחללים אלא צירוסלים דכמיס (דברים יז) לא מוחל לאכול בעצמין וגו' ואמר מר ותומתו תך אלו הביכורים (חולין קלג.) והמורס מן התודה. חוה ושוק וד' תלות דכמיס (ויקרא ז) והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לה לכהן חוקק וגו', עומר מאלו יגיר. מורס מאלו יגיר. זרוע צנלה וצלה ודקא וצוה ושוק וצוה ושוק של שלמים בכלל מודה הוא דמורה שלמים אקרי. והך מרמי מודה ואלו גזיר משום דמיינן להדדי חשיב להו צנלה כדלמך בשמיטת חולין פסק הרוע: **ועורוס קדשים**. עורות עולה ותטאות ואשמות אכל קדשים קלים עורותיהן לבעלים כדלמך בזבחים פסק טבול יוס (דף קג.). ומש"ה קח חשיב להו צנדי הך דבידעוסיס למעוטי דלון נחששים צנדי הך דגבולים דהני עורות לא מתייהבי להו אלא צירוסלים וצנדי הך דצמקדש לא חשיב אלא הנהו דאי נפקי חון לקלעיס מפסלי צירוסל: **ושדה אחוזה**. שהקדישה בעליה ולא אגלה ומכרה גזר כשהלוקח מחזירה ציובל מתמלקת לכהנים: **ושדה חרמים**. ישראל שהחרימו לכהנים: **וגזל הגר**. נמי קרי ליה מתנת גבולין שאם נתנו לכהן המשמר חון לירושלים יאל ואלו אשמו יעלה לירושלים להקריב: **אדעתא דהכי**. דלא מיהו ליה כפרה: **תיפוק לחולין**. ולא חילן למיתה: **באשם רועה**. עד שיומס וימכר ויפלו דמיו לקין המוצא עולה (ז) לשם ועורה לכהנים זה מדרש דרש יהודע הכהן צשקלים (פ"ו מ"ו) ובמורה (דף כג:) וכל זמן שהוא מס אין יואל לחולין לימכר לפיכך ירעה והוא מעמאון אין יכול להשמתו באשם לעולה: **דמינת** ממתמיו נחלל לכהנים. כדלמתינ מנחות (גה.) ובזבחים (מד:) לכל קרבנס דכמיס בייחא קמ' דמיס קרה לביטוי לוג שמן של מלרע דקרי קרבנס דכמיס ביה הקריב לוחס לאשם וחס לוג השמן. וכמיס בייחא קמ' דקדש קדשים חללנו לכהנים. לכל קרבנס ולכל מנחמ ולכל חטאתם ולכל אשם וגו'. עומר לא חשיב ליה צנדי שאל מנחם צבור. מפני שהיא מנחם צבור התקבלה וכלת אין קר ער לצבור (שם). ושירי מנחות. של יחוד (שם). וארבע בירושלים. הנחללים ומתמלקים לכל העיר (שם). ודביכורים. אינם נחללים אלא צירוסלים דכמיס (דברים יז) לא מוחל לאכול בעצמין וגו' ואמר מר ותומתו תך אלו הביכורים (חולין קלג.) והמורס מן התודה. חוה ושוק וד' תלות דכמיס (ויקרא ז) והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לה לכהן חוקק וגו', עומר מאלו יגיר. מורס מאלו יגיר. זרוע צנלה וצלה ודקא וצוה ושוק וצוה ושוק של שלמים בכלל מודה הוא דמורה שלמים אקרי. והך מרמי מודה ואלו גזיר משום דמיינן להדדי חשיב להו צנלה כדלמך בשמיטת חולין פסק הרוע: **ועורוס קדשים**. עורות עולה ותטאות ואשמות אכל קדשים קלים עורותיהן לבעלים כדלמך בזבחים פסק טבול יוס (דף קג.). ומש"ה קח חשיב להו צנדי הך דבידעוסיס למעוטי דלון נחששים צנדי הך דגבולים דהני עורות לא מתייהבי להו אלא צירוסלים וצנדי הך דצמקדש לא חשיב אלא הנהו דאי נפקי חון לקלעיס מפסלי צירוסל: **ושדה אחוזה**. שהקדישה בעליה ולא אגלה ומכרה גזר כשהלוקח מחזירה ציובל מתמלקת לכהנים: **ושדה חרמים**. ישראל שהחרימו לכהנים: **וגזל הגר**. נמי קרי ליה מתנת גבולין שאם נתנו לכהן המשמר חון לירושלים יאל ואלו אשמו יעלה לירושלים להקריב: **אדעתא דהכי**. דלא מיהו ליה כפרה: **תיפוק לחולין**. ולא חילן למיתה: **באשם רועה**. עד שיומס וימכר ויפלו דמיו לקין המוצא עולה (ז) לשם ועורה לכהנים זה מדרש דרש יהודע הכהן צשקלים (פ"ו מ"ו) ובמורה (דף כג:) וכל זמן שהוא מס אין יואל לחולין לימכר לפיכך ירעה והוא מעמאון אין יכול להשמתו באשם לעולה: **דמינת** ממתמיו נחלל לכהנים. כדלמתינ מנחות (גה.) ובזבחים (מד:) לכל קרבנס דכמיס בייחא קמ' דמיס קרה לביטוי לוג שמן של מלרע דקרי קרבנס דכמיס ביה הקריב לוחס לאשם וחס לוג השמן. וכמיס בייחא קמ' דקדש קדשים חללנו לכהנים. לכל קרבנס ולכל מנחמ ולכל חטאתם ולכל אשם וגו'. עומר לא חשיב ליה צנדי שאל מנחם צבור. מפני שהיא מנחם צבור התקבלה וכלת אין קר ער לצבור (שם). ושירי מנחות. של יחוד (שם). וארבע בירושלים. הנחללים ומתמלקים לכל העיר (שם). ודביכורים. אינם נחללים אלא צירוסלים דכמיס (דברים יז) לא מוחל לאכול בעצמין וגו' ואמר מר ותומתו תך אלו הביכורים (חולין קלג.) והמורס מן התודה. חוה ושוק וד' תלות דכמיס (ויקרא ז) והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לה לכהן חוקק וגו', עומר מאלו יגיר. מורס מאלו יגיר. זרוע צנלה וצלה ודקא וצוה ושוק וצוה ושוק של שלמים בכלל מודה הוא דמורה שלמים אקרי. והך מרמי מודה ואלו גזיר משום דמיינן להדדי חשיב להו צנלה כדלמך בשמיטת חולין פסק הרוע: **ועורוס קדשים**. עורות עולה ותטאות ואשמות אכל קדשים קלים עורותיהן לבעלים כדלמך בזבחים פסק טבול יוס (דף קג.). ומש"ה קח חשיב להו צנדי הך דבידעוסיס למעוטי דלון נחששים צנדי הך דגבולים דהני עורות לא מתייהבי להו אלא צירוסלים וצנדי הך דצמקדש לא חשיב אלא הנהו דאי נפקי חון לקלעיס מפסלי צירוסל: **ושדה אחוזה**. שהקדישה בעליה ולא אגלה ומכרה גזר כשהלוקח מחזירה ציובל מתמלקת לכהנים: **ושדה חרמים**. ישראל שהחרימו לכהנים: **וגזל הגר**. נמי קרי ליה מתנת גבולין שאם נתנו לכהן המשמר חון לירושלים יאל ואלו אשמו יעלה לירושלים להקריב: **אדעתא דהכי**. דלא מיהו ליה כפרה: **תיפוק לחולין**. ולא חילן למיתה: **באשם רועה**. עד שיומס וימכר ויפלו דמיו לקין המוצא עולה (ז) לשם ועורה לכהנים זה מדרש דרש יהודע הכהן צשקלים (פ"ו מ"ו) ובמורה (דף כג:) וכל זמן שהוא מס אין יואל לחולין לימכר לפיכך ירעה והוא מעמאון אין יכול להשמתו באשם לעולה: **דמינת** ממתמיו נחלל לכהנים. כדלמתינ מנחות (גה.) ובזבחים (מד:) לכל קרבנס דכמיס בייחא קמ' דמיס קרה לביטוי לוג שמן של מלרע דקרי קרבנס דכמיס ביה הקריב לוחס לאשם וחס לוג השמן. וכמיס בייחא קמ' דקדש קדשים חללנו לכהנים. לכל קרבנס ולכל מנחמ ולכל חטאתם ולכל אשם וגו'. עומר לא חשיב ליה צנדי שאל מנחם צבור. מפני שהיא מנחם צבור התקבלה וכלת אין קר ער לצבור (שם). ושירי מנחות. של יחוד (שם). וארבע בירושלים. הנחללים ומתמלקים לכל העיר (שם). ודביכורים. אינם נחללים אלא צירוסלים דכמיס (דברים יז) לא מוחל לאכול בעצמין וגו' ואמר מר ותומתו תך אלו הביכורים (חולין קלג.) והמורס מן התודה. חוה ושוק וד' תלות דכמיס (ויקרא ז) והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לה לכהן חוקק וגו', עומר מאלו יגיר. מורס מאלו יגיר. זרוע צנלה וצלה ודקא וצוה ושוק וצוה ושוק של שלמים בכלל מודה הוא דמורה שלמים אקרי. והך מרמי מודה ואלו גזיר משום דמיינן להדדי חשיב להו צנלה כדלמך בשמיטת חולין פסק הרוע: **ועורוס קדשים**. עורות עולה ותטאות ואשמות אכל קדשים קלים עורותיהן לבעלים כדלמך בזבחים פסק טבול יוס (דף קג.). ומש"ה קח חשיב להו צנדי הך דבידעוסיס למעוטי דלון נחששים צנדי הך דגבולים דהני עורות לא מתייהבי להו אלא צירוסלים וצנדי הך דצמקדש לא חשיב אלא הנהו דאי נפקי חון לקלעיס מפסלי צירוסל: **ושדה אחוזה**. שהקדישה בעליה ולא אגלה ומכרה גזר כשהלוקח מחזירה ציובל מתמלקת לכהנים: **ושדה חרמים**. ישראל שהחרימו לכהנים: **וגזל הגר**. נמי קרי ליה מתנת גבולין שאם נתנו לכהן המשמר חון לירושלים יאל ואלו אשמו יעלה לירושלים להקריב: **אדעתא דהכי**. דלא מיהו ליה כפרה: **תיפוק לחולין**. ולא חילן למיתה: **באשם רועה**. עד שיומס וימכר ויפלו דמיו לקין המוצא עולה (ז) לשם ועורה לכהנים זה מדרש דרש יהודע הכהן צשקלים (פ"ו מ"ו) ובמורה (דף כג:) וכל זמן שהוא מס אין יואל לחולין לימכר לפיכך ירעה והוא מעמאון אין יכול להשמתו באשם לעולה: **דמינת** ממתמיו נחלל לכהנים. כדלמתינ מנחות (גה.) ובזבחים (מד:) לכל קרבנס דכמיס בייחא קמ' דמיס קרה לביטוי לוג שמן של מלרע דקרי קרבנס דכמיס ביה הקריב לוחס לאשם וחס לוג השמן. וכמיס בייחא קמ' דקדש קדשים חללנו לכהנים. לכל קרבנס ולכל מנחמ ולכל חטאתם ולכל אשם וגו'. עומר לא חשיב ליה צנדי שאל מנחם צבור. מפני שהיא מנחם צבור התקבלה וכלת אין קר ער לצבור (שם). ושירי מנחות. של יחוד (שם). וארבע בירושלים. הנחללים ומתמלקים לכל העיר (שם). ודביכורים. אינם נחללים אלא צירוסלים דכמיס (דברים יז) לא מוחל לאכול בעצמין וגו' ואמר מר ותומתו תך אלו הביכורים (חולין קלג.) והמורס מן התודה. חוה ושוק וד' תלות דכמיס (ויקרא ז) והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לה לכהן חוקק וגו', עומר מאלו יגיר. מורס מאלו יגיר. זרוע צנלה וצלה ודקא וצוה ושוק וצוה ושוק של שלמים בכלל מודה הוא דמורה שלמים אקרי. והך מרמי מודה ואלו גזיר משום דמיינן להדדי חשיב להו צנלה כדלמך בשמיטת חולין פסק הרוע: **ועורוס קדשים**. עורות עולה ותטאות ואשמות אכל קדשים קלים עורותיהן לבעלים כדלמך בזבחים פסק טבול יוס (דף קג.). ומש"ה קח חשיב להו צנדי הך דבידעוסיס למעוטי דלון נחששים צנדי הך דגבולים דהני עורות לא מתייהבי להו אלא צירוסלים וצנדי הך דצמקדש לא חשיב אלא הנהו דאי נפקי חון לקלעיס מפסלי צירוסל: **ושדה אחוזה**. שהקדישה בעליה ולא אגלה ומכרה גזר כשהלוקח מחזירה ציובל מתמלקת לכהנים: **ושדה חרמים**. ישראל שהחרימו לכהנים: **וגזל הגר**. נמי קרי ליה מתנת גבולין שאם נתנו לכהן המשמר חון לירושלים יאל ואלו אשמו יעלה לירושלים להקריב: **אדעתא דהכי**. דלא מיהו ליה כפרה: **תיפוק לחולין**. ולא חילן למיתה: **באשם רועה**. עד שיומס וימכר ויפלו דמיו לקין המוצא עולה (ז) לשם ועורה לכהנים זה מדרש דרש יהודע הכהן צשקלים (פ"ו מ"ו) ובמורה (דף כג:) וכל זמן שהוא מס אין יואל לחולין לימכר לפיכך ירעה והוא מעמאון אין יכול להשמתו באשם לעולה: **דמינת** ממתמיו נחלל לכהנים. כדלמתינ מנחות (גה.) ובזבחים (מד:) לכל קרבנס דכמיס בייחא קמ' דמיס קרה לביטוי לוג שמן של מלרע דקרי קרבנס דכמיס ביה הקריב לוחס לאשם וחס לוג השמן. וכמיס בייחא קמ' דקדש קדשים חללנו לכהנים. לכל קרבנס ולכל מנחמ ולכל חטאתם ולכל אשם וגו'. עומר לא חשיב ליה צנדי שאל מנחם צבור. מפני שהיא מנחם צבור התקבלה וכלת אין קר ער לצבור (שם). ושירי מנחות. של יחוד (שם). וארבע בירושלים. הנחללים ומתמלקים לכל העיר (שם). ודביכורים. אינם נחללים אלא צירוסלים דכמיס (דברים יז) לא מוחל לאכול בעצמין וגו' ואמר מר ותומתו תך אלו הביכורים (חולין קלג.) והמורס מן התודה. חוה ושוק וד' תלות דכמיס (ויקרא ז) והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לה לכהן חוקק וגו', עומר מאלו יגיר. מורס מאלו יגיר. זרוע צנלה

הגזול עצים פרק תשיעי בבא קמא

קיא.

עין משפט גר מצוה

6) ימות קיץ: תבנות עה. קדושין א' מ"ג, ט' פסחים נח: יומא לג: תבנות קי: כ"מ נה. [ונבתי קב.] מנחות מט. ממד כח: א) וגול בו פסול בין קודם זריקה בין לאחר זריקה הי הוא כיוצא בו (ולתעביד^א) [ולתעביד] כסוהו עט הכשר וגולד בו פסול קודם כ"ל. העמק מחולפי נבטאות, ד' ד"ה גל, ו) ועין מוספות תבנות קי: ד"ה כלאמרי ומסופות זבנות פט. ד"ה כל מנחות מט. ד"ה מיל ופסחים נח: ויומא ל. ד"ה העולה.]

תורה אור השלם

1. ואם אין לאיש גאל להשיב האשם אליו האשם המושב לו לכהן מלבד איל הכפרים אשר יכפר בו עליה:
2. מלבד עלת הבקר אשר לעלת התמיד תעשה את אלה:
3. והאש על המזבח חוקד בו לא תבדה ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר וערך עליה העלה והקטיר עליה חלבי השלמים ויקריא ו ה ואת אשר קטא מן הקשר ישלם ואת חמישהו יתקן עליו ותנו אתו לבתן והבתן יכפר עליו באיל האשם ונסלח לו. ויקרא ה טז

הנהגות הב"ה

(ה) נמי כדריש לקיש:

מוסף תוס'

א. וי"ל (דהתם) [והבא] לאחר שחיטת האשם יכול להביא כסף קודם זריקה [ד] ויקריא ביה מלבד איל הכפרים אשר יכפר בו כיון ועדיין לא כיפר הלכך לא חשיב פסול קודם זריקה. מוס' תוס' קי ע"ג ד"ה ומלה.

דמינה ניהא לה. להמקדש לראשון שהוא שלם על ספק זה שאם ימות תוקף לאחיו: ען דו. גוף שנים. כלומר אשה בכל דהו ניהא לה: זה זכה בשלו וזה זכה בשלו. ונהי נמי לרננן דקנסו ליהויריב דקצול אשם מקמי כסף אלא לרבי יהודה מ"ט דקניס לידעיה:

דמינה ניהא לה בכל דהו (ה) בריש לקיש (ו) דאמר ר"ל טוב למיתב מן דו מלמיתב ארמלו: נתן את הכסף ליהויריב וכו': תנו רבנן נתן אשם ליהויריב וכסף לידעיה ייחזיר כסף אצל אשם דברי רבי יהודה וחכמים אומרים יחזיר אשם אצל כסף היכי דמי אילמא דיהיב ליה אשם ליהויריב במשמרתו דיהויריב וכסף לידעיה במשמרתו דידעיה זה זכה בשלו וזה זכה בשלו אמר רבא יהכא במאי עסקינן דיהיב אשם ליהויריב במשמרתו דיהויריב וכסף לידעיה במשמרתו דיהויריב ר' יהודה סבר כיון דלאו משמרת דידעיה היא לידעיה קנסין ליה הלכך יחזיר כסף אצל אשם ורבנן סברי שלא כדון הוא עבור בני יהויריב דקיבלו אשם מקמי כסף הלכך לדידהו קנסין להו ויחזור אשם אצל כסף תניא אמר רבי לדברי רבי יהודה אם קדמו בני יהויריב והקריבו את האשם יחזיר ויביא אשם אחר ויקריבוהו בני ידעיה וכו' הללו במה שבידן אמרו למאי הוי אשם פסול הוא אמר רבא לעורו תניא אמר רבי לדברי רבי יהודה אם קיים אשם יחזיר אשם אצל כסף והא רבי יהודה יחזיר כסף אצל אשם אית ליה הכא במאי עסקינן כגון דנפק משמרתו דיהויריב ולא תבעו והא קמ"ל דאחולי אחילו גבייהו תניא אידך אמר רבי לדברי רבי יהודה אם קיים אשם יחזיר כסף אצל אשם פשימא הכי אית ליה הכא במאי עסקינן כגון דנפיק משמרתם דהני ודהני ולא תבעו מהו דתימא אחולי גבי הדדי קמ"ל דאמרינן כיון דלא תבעי להדרו ברישא: שהמביא גזילו עד שלא הביא אשמו [וכו'] מנהני מילי אמר רבא דאמר קרא האשם המושב לה לכהן מלבד איל הכפרים אשר יכפר בו מכלל דכסף ברישא אמר ההוא מרבנן לרבא אלא מעתה² מלבד עולת הבקר הכי נמי מכלל דמוספין ברישא והתניא³ מנין שלא יהא דבר קודם לתמיד של שחר העולה ואמר רבא העולה עולה ראשונה אמר ליה אנא ימאשר יכפר בו נפקא ליה ועדיין לא כיפר: נתן לו את הקרן וכו': ת"ר מנין שאם הביא אשם הביא מעילתו ולא הביא מעילתו שלא יצא תלמוד לומר באיל האשם וכבר יכול כשם שאיל ואשם מעכבים כך חומש מעכב תלמוד לומר באיל האשם ונסלח לו יאיל ואשם מעכבים בהקדש האין חומש מעכב וילמד הקדש מהדיוט והדיוט מהקדש הקדש מהדיוט מה אשם דהתם קרן אף אשם דהכא קרן והדיוט מהקדש מה הקדש אין חומש מעכב אף הדיוט נמי אין חומש מעכב:

הדרן עלך הגזול עצים

אמר רבא לעורו. מימה דהכא משמע אפילו כפסול קודם זריקה וגם כשהעור מחובר עדיין כבשר ונעשה צו פסול קודם שחיטה שהביא קודם הכסף שרי כהנהא וצוהמים כפרק טבול יוס (דף קד. וש) אמר רבי דם מרלה על העור צפני עלמו פי' כשהוא מופשט ואירע פסול כבשר הדם מרלה על העור וכשהוא עם הכסף א וגולד צו פסול קודם זריקה הכי הוא כיוצא בו אמר זריקה הורלה כשר שעה אחת יפשיטנו ועורו לכהנים אלמא כשהוא עם הכסף ופסול קודם זריקה יוצא לשריפה והכא אירע צו פסול קודם שחיטה שהוצא קודם הכסף ואמאי לא יצא העור לשריפה א:

ר"ל העולה עולה ראשונה. פי' ראשונה שצפרשת פתחם ופי' היכי דמלכד עולת הבקר גלי לך כהני דמלכד דבר הקודם לו קאמר הכי נמי מלכד איל הכפרים דבר הקודם לו קאמר ומימה דיליף הכא מהעולה וצפרק כל המדיר [ונבתי] דף פט. וש"ס) יליף ממלכד עולת הבקר לחזיהו ו"ל דהתם נמי אהעולה קסמיך ועוד יש מירון אחר ואין להאריך כהן א:

וי"ל אמר הקדש מהדיוט והדיוט מהקדש. מימה אמאי איצטריך קרא לעיל גבי הדיוט שאם הביא אשמו עד שלא הביא גזילו לא יצא נילף מהקדש ויש לומר דאי לאו דאשכחן שהשוה הכתוב הדיוט להקדש לך מילתא לא הוה ילפינן האי מהאי לענין שאר דברים אצל השמא דאשכחן שהשוה אותן דמחוייהו אש הביא אשמו מחילה לא יצא כמו כן יש להשוות לענין שאר דברים:

הדרן עלך הגזול עצים

הדרן עלך הגזול עצים

הדרן עלך הגזול עצים

הדרן עלך הגזול עצים

רב א ב מיי פ"ח מהג' גיולה ואביה הלכה י"ב: רב ג מיי פ"ח מהלכות תמירין הלכה ג: דוד ד מיי פ"ח מהג' מעשה ה"ה ה' נועי כהטות ובכ"ק: רה ה טס ה"ד ד סמג פסין י"י:

מוסף רש"י

טוב למיתב טן דר מלמיתב ארמלו. משל הוא הנשנים חמרות על בעל כל דהו, שהוא טוב לנפשו עם שני גופים משנת אלמנה [ודושי' טז. וכו'] כחובות עה. טן דו. גופים טרי, כל דהו בעל [במות קיח] גופים טרי, בעל ואשתו, ואפילו אינו לה אלא לזנות כגלגלם [ודושי' א. ג. מנין שלא יהא דבר. נקטר ממכרה משמרתה שחית' פסחים טז.] קודם לחזירי של שחר. שלא יצא דבר יתן על מערכה גדולה קודם לאכרי הממד [וי"ט ג.] תלמוד לומר וערך עליה העולה. כמ' דהוא טיבור מערכה [פסחים טז.] העולה עולה ראשונה. מללל כמ' וערך עליה עולה אלא השלם. הכי קאמר וערך עליה מיר העולה הששוה מחלה המורה מחלה לכל העולות, והיינו עולת תמיד דפרשת קרינות [טז] העולה משמע העולה תמיד ראשונה לכל הקרינות [והתם טז.] דאי לאוויי בעלמא אחא שיקמירו עליה עולה ושלמים, כמכו וערך עליה [וי"ט דה.] ה' יתרה העולה משמע העולה האמורה ראשון בסדרי קרינות, והוא עולת הבקר, שאמר ואמרת להם זה האשם כי ויה' ימלא קח דמיס [כחובות קז. וכע"ז נבחים טז.]

רבינו חננאל

[ערוך]: דאמר ריש לקיש טוב למיתב טנדו מלמיתב ארמלו. פי' רבי חננאל טוב לאשה לישב באישות ואפילו בעלה כעור ופועט, מלמיתב ארמלו. פי' א, טן גוף דו ב: הדרן עלך הגזול עצים